

[Clara Munck.]

Jeg vil også gerne sige et par ord om selve projektets størrelse. Vi har været opmærksom på, at man overlod projekteringen til statshospitalsvæsenets faste medarbejdere. Vi ved, at der findes prognoser over antallet af senge for sindslidende og åndssvage i forhold til befolkningsgrupperne, og derfor kunne det måske undre os lidt, at man begyndte med at projektere med 160 senge til sindslidende og 120 til åndssvage, men gik tilbage til et projekt med 100 senge til sindslidende og 80 til åndssvage; vi har dog her den højtærede indenrigsministers ord for, at de sidste tal ligger på linje med, hvad der projekteres med ved tilsvarende udbygninger af institutioner i landets øvrige egne. Vi må altså mene, at de tal, der nu regnes med, er forsvarlige, men vil altså ikke lade være med at andre os lidt over, at man begyndte med så meget større et sengeantal.

Men ser vi på dette antal sengepladser, og ser vi de meget fyldige bemærkninger til lovforslaget, når vi frem til, at selve dette at skaffe sengeafsnit til det, der er hovedformålet med dette hospital og de terapiafdelinger, der også hører til, kun medfører en udgift på godt 7 mill. kr., mens de 27 mill. kr. — og det er dog et tal, man skal hæfte sig noget ved — gælder de udenomsfaciliteter, der i øvrigt anses for fornødne ved hospitalsbyggeri. Det er klart, at når hospitalets egentlige opgave kun kræver udgifter på godt 7 mill. kr., så ligger der mange andre ting i denne yderligere udgift på 27 mill. kr., hvilket der også er redegjort for i bemærkningerne.

Vi ved fra finansudvalgets behandling af disse spørgsmål, at man har tiltrådt udvidelsen af Dronning Alexandrines hospital, således at man ved et kommende statshospital skulle løse disse opgaver, som det færøske styre på daværende tidspunkt ikke mente selv at kunne løse. Men af de oplysninger, der foreligger for finansudvalget, har vi også erfaret, at man allerede i april 1962 kunne oplyse, at den udvidelse af Dronning Alexandrines hospital med en tuberkuloseafdeling, der skulle finde sted, havde fundet sted. I april meddelte den højtærede indenrigsminister, at tuberkulosestationen er taget i brug, og

at der i den allernærmeste fremtid tages en afdeling for kronisk syge i brug, og derfor vil jeg gerne vide, hvilken udvidelse af sengeantallet på Dronning Alexandrines hospital der allerede er gennemført.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på, hvorledes Dronning Alexandrines hospitals modernisering og udbygning er finansieret; det har det ærede medlem hr. Johan Poulsen redegjort for; men når man har kunnet tage disse afdelinger i brug og altså bruger dem i dag, virker det måske lidt mere uforståeligt, at den højtærede finansminister nu meddeler, at det her foreliggende lovforslag, hvorefter man altså skal anvende 27 mill. kr. til udenomsforanstaltninger, er en nødvendighed, for at Dronning Alexandrines hospital skal kunne fungere. Vi har fået en forståelse af, at det allerede fungerer med visse udvidelser, og vi vil derfor gerne have at vide, hvor mange sengepladser Dronning Alexandrines hospital i dag omfatter.

Vi står også lidt forbavset over for det store antal boliger. Jeg kan godt læse bemærkningerne og læser selvfølgelig også klart og tydeligt om den vanskelige bolig-situation i Thorshavn, der også her er blevet uddybet, men derfor er det alligevel meget, at man efter i 1958 at have ment at have behov for ca. 180 boligmuligheder nu er nået op på 257 boligmuligheder omfattende dels selvstændige huse, dels lejligheder, dels værelser. Vi ved fra Statistisk Årbog, at man ifølge de sidste tal, der er til rådighed, i 1958 havde et personale, omfattende læger, sygeplejersker og elever, på 66 personer på det daværende Dronning Alexandrines hospital, og selv om vi nu regner med en tredobling af personalet — og der kan komme andre persongrupper til — mener vi alligevel, det er et ret stort antal boligmuligheder, man har knyttet til hospitalet.

Nu kan jeg godt se, at alt dette måske er påkrævet og fornødent, men så vil jeg gerne rejse det spørgsmål: er det så påkrævet og fornødent, at det er en ren statsopgave? Når vi før har erfaret, hvorledes man finansierede udvidelsen og moderniseringen af Dronning Alexandrines hospital, må det for det konservative folkeparti være et naturligt spørgsmål, om ikke vi måske burde klare det økonomiske mellemværende